То не волхви, світи старі прийшли,
Переступивши страх і заборони,
Зоря спустила промені з імли,
Коли до них Він простягнув долоні.

Світи вклонились – не прості волхви
З маленькими урочими дарами.
Уже плоди упали із смокви,
Вже піднято з обочі перший камінь…

Та він ще спить. Кружляють небеса,
У Божих яслах проростає Слово,
А материнська лагідна сльоза —
Для нас — найперша заповідь любові.

Ще Мати обіймає немовля,
Всміхається… Такі журливі очі….
— Ісус родився, — вимовить вона.
— Ми славимо, – світи нові шепочуть……

Наталя Дзюбенко-Мейс